

hed er fastslået ved endelig retskendelse, jf. § 10, stk. 3.

2.2.2. Den europæiske arrestordre

Reglerne om den europæiske arrestordre, der gælder for udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union, jf. udleveringslovens kapitel 2 a, bygger – i modsætning til den nuværende nordiske ordning – på en »skal-ordning«. Udleveringslovens § 10 a indeholder således regler om, hvilke lovovertrædelser der som udgangspunkt skal medføre udlevering til en anden EU-medlemsstat. Der skelnes ikke mellem udlevering af danske statsborgere og udlændinge.

Udleveringslovens kapitel 2 a indeholder en række bestemmelser, hvorefter udlevering i visse tilfælde kan eller skal nægtes (§§ 10 b-10 j). Afslagsgrundene er udtømmende. Udlevering til en anden EU-medlemsstat kan således ikke afslås med henvisning til andre grunde end dem, der er nævnt i kapitel 2 a, bortset fra reglerne i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der både går forud for udleveringslovens regler og EU-rammeafgårelsen, som ligger til grund for reglerne i udleveringsloven, idet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention er en integreret del af EU-retten. Det er efter kapitel 2 a derfor f.eks. ikke muligt at afslå at efterkomme en europæisk arrestordre under henvisning til, at der er tale om en politisk lovovertrædelse.

Navnlig hvad angår udlevering af danske statsborgere og udlevering for politiske lovovertrædelser er reglerne i kapitel 2 a således i et vist omfang mere vidtgående end den nordiske udleveringslov. Det betyder, at reglerne i udleveringsloven i sådanne tilfælde finder anvendelse ved udlevering fra Danmark til Finland og Sverige.

Efter § 10 a, stk. 1, nr. 1-32, kan udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse i en medlemsstat i Den Europæiske Union ske for de handlinger, der nærmere er angivet i bestemmelsen (nr. 1-32), hvis handlingen kan straffes med fængsel mv. i mindst 3 år i den anmodende medlemsstat. Det er derimod ikke et krav, at handlingen også er strafbar efter dansk ret. Bestemmelsen omfatter f.eks. terrorisme og menneskehandel.

Efter stk. 2 kan der ske udlevering af personer med henblik på strafforfølgning til en anden EU-medlemsstat – for handlinger som ikke er omfattet af stk. 1 – hvis lovovertrædelsen i den pågældende stat kan medføre fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 1 år. Det er endvidere en betingelse for udlevering til strafforfølgning for handlinger uden for

»positiv-listen«, at en tilsvarende handling er strafbar efter dansk ret.

Efter stk. 3 kan der ske udlevering af personer til fuldbyrdelse af en dom i en EU-medlemsstat – for handlinger som ikke er omfattet af stk. 1 – hvis den pågældende ved dommen er idømt fængsel eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 4 måneders varighed, og en tilsvarende handling er strafbar efter dansk ret.

Reglerne i § 10 a, stk. 2 og 3, indebærer, at der for så vidt angår handlinger, som enten ikke er omfattet af positiv-listen, eller som ikke kan medføre fængsel mv. i mindst 3 år i den anmodende medlemsstat (jf. § 10 a, stk. 1), gælder et krav om dobbelt strafbarhed. Der kan således i denne situation kun ske udlevering, hvis den handling, som arrestordren vedrører, også er strafbar efter dansk ret.

Efter § 10 a, stk. 4, kan udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse for flere strafbare forhold finde sted, selv om betingelserne i stk. 1-3 kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.

Efter § 10 b, stk. 1, kan udlevering af en dansk statsborger eller af personer med fast bopæl her i landet til strafforfølgning, gøres betinget af, at den pågældende overføres til Danmark med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel fængselsstraf mv. Endvidere kan udlevering af en dansk statsborger eller af personer med fast bopæl her i landet til straffuldbyrkelse efter § 10 b, stk. 2, afslås, hvis Danmark giver tilsagn om, at straffen vil blive fuldbyrdet her i landet.

Efter § 10 c kan der ikke ske udlevering, hvis den pågældende efter dansk ret var under den kriminelle lavalder på gerningstidspunktet, jf. straffelovens § 15.

Det følger af § 10 d, stk. 1, 1. pkt., at der ikke må ske udlevering, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for de pågældende handlinger her i landet eller i en anden EU-medlemsstat. Tilsvarende gælder ifølge stk. 1, 2. pkt., hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan endvidere afslås efter stk. 1, 3. pkt., hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i en stat uden for EU. Udlevering kan dog kun afslås efter 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i den pågældende stat, jf. stk. 1, 4. pkt.

Er tiltale mod den pågældende frafaldet her i landet, kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Endvidere kan udlevering afslås, hvis påtale er opgivet, og betingelserne for at omgøre